

at berolige den Lille, der var bleven utaalmodig over, at Kørslen standsede.

Hun talte Maskerne paa den ene Pind og svarede derefter paa sit uforfalskede Bondemaal:

„Nej, ikke det jeg véd af . . . Ja, det er dog sandt, Væveren var indenom Døren nys. Han vilde ha'e snakket med dig, sa'e han.“

„Ja saa,“ sagde Emanuel adspredt og saa' sig tilbage over Marken for med Øjet at maale det Stykke, han havde faaet pløjet. „Hvad havde han vel paa Hjærtet?“

„Ja, det snakkede han ikke noget om. Jeg skulde bare sige, om du vilde komme til et Møde henne hos Sogneraadsformanden i Eftermiddag Kl. 3.“

„Naa, det er vel Fattigkassen,“ henkastede han. „Eller kanske Menighedsraadet. Snakkede han ikke noget om det?“

„Nej, han sagde ingen Ting. Han sad bare og kiggede sig lidt omkring i Stuen. Saa gik han igen.“

„Ja saa,“ lo Emanuel. „Ja, han har jo sine Egenheder . . . Hør, Hansine!“ afbrød han derpaa sig selv i forandret Tone. „Kan du huske, jeg har snakket til dig om denne herre nye Gødningsmetode, som jeg for nogen Tid siden læste